

Arrest

nr. 187 800 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 19 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 september 2014 toe op het Belgische grondgebied en legde op 16 september 2014 een aankomstverklaring (bijlage 3) af te Vilvoorde, waarbij hij tot verblijf werd toegelaten tot 10 december 2014.

1.2. Verzoeker diende op 23 december 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 11 augustus 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 20 augustus 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2014 werd ingediend bij de stad Vilvoorde door:

B.(…), A.(…) (…)

nationaliteit: Montenegro

geboren te (….) op (…)

adres: (…)

Met als wettelijke vertegenwoordiger de heer R.(…) D.(…) – (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier ingeschreven is op T.(…), school voor wetenschap en technologie te Vilvoorde. Het feit dat hij hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden (infra). Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene haalt aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land beroofd zal worden van het onderwijs dat hij daar niet kan genieten. Betrokkene verwijst in deze context naar een schrijven van het Ministerie van Onderwijs van de Republiek Kosovo. We dienen op te merken dat in dit schrijven letterlijk (overgenomen uit het vertaald document) staat dat: «on certifieque le pere F.(…) B.(…) selon la volonté de son enfant a décidé de transférer son fils A.(…) B.(…) a l'étranger pour continuer son éducation en Belgique, pour que son enfant avance et développe la capacité intellectuelle et scolaire et la formation générale pour être capable pour une vie indépendante. L'étudiant A.(…) B.(…) (…) suit les cours à l'école secondaire professionnelle 'F.(…) A.(…)' à K.(…) à la Xdixième classe sur le profil professionnel de Electrothecnique et la profession Technicien de l'informatique de 01.09.2014 jusqu'à 15.09.2014.» Hieruit blijkt dus duidelijk dat betrokkene wel degelijk onderwijs heeft kunnen genieten in Kosovo. Betrokkene specificeert niet waar hij voor september 2014 heeft schoolgelopen. Echter, het feit dat hij les in de tiende klas volgt toont aan dat hij ook daarvoor school gelopen heeft. De advocaat van betrokkene beweert verder nog dat betrokkene hetzelfde onderwijs niet zou kunnen genieten in Montenegro of in een aangrenzende streek. We dienen op te merken dat volgens het administratief dossier en op basis van de door betrokkene voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene woonachtig was te K.(…), Kosovo. De verwijzing naar Montenegro of een aangrenzende streek doet dan eigenlijk niet terzake. Betrokkene heeft aldus duidelijk onderwijs genoten te Kosovo (supra). De vader van betrokkene verklaart dat de school waar betrokkene school loopt 8km ver is. We dienen op te merken dat 8 km een niet onoverkombare afstand is. Het feit dat de vader van betrokkene het financieel niet breed heeft kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het is de plicht van de vader van betrokkene om al het nodige te doen opdat zijn zoon zijn scholing in Kosovo kan verderzetten. Het is tevens niet duidelijk of de vader van betrokkene geen één of andere steun zou kunnen genieten in Kosovo, noch dat eventueel de tante vanuit België het gezin niet zou kunnen ondersteunen. Betrokkene toont dit niet aan. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene hele gezinsleven (vader, moeder, twee broers, grootvader en tante) zich in Kosovo afspeelt. Betrokkene dient terug te keren en aldaar zijn school af te maken. Indien betrokkene in de toekomst zou wensen verder te studeren dan kan hij steeds een aanvraag doen in zijn land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde zou vormen en dat hij geen fraude zou gepleegd hebben; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - nl. dat hij alhier goed geïntegreerd zou zijn en dat zijn leerkrachten heel tevreden zouden zijn omtrent zijn resultaten -hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”
(...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de (proces-)bekwaamheid van de verzoekende partij

3.1. Wegens de minderjarigheid van verzoeker werd hem, zo blijkt uit het administratief dossier, door de ‘Dienst Voogdij’ van de Federale Overheidsdienst Justitie op 27 juli 2015 een voogd toegewezen. Op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift werd verzoeker vertegenwoordigd door de voogd.

3.2. Ter terechtzitting wordt aangestipt dat verzoeker op 25 januari 2017 de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, waardoor er van rechtswege een einde is gekomen aan de voogdij. De Raad gaat ervan uit dat verzoeker, die in persoon ter terechtzitting verschijnt, thans in eigen naam kan optreden.

3.3. De vertegenwoordiger van de Belgische staat heeft op dit punt geen bezwaar.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“(...)”

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

DVZ komt tot de vaststelling dat de aangehaalde elementen van verzoeker geen buitengewone omstandigheden vormen.

DVZ beschouwt ten onrechte dat verzoeker niet aantoonde dat een scholing niet het land van herkomst kan verkregen worden.

Zoals uiteengezet in zijn regularisatieaanvraag, woonde verzoeker in zijn land van herkomst met zijn vader F.(...) B.(...) die werkloos is, zijn tante M.(...) B.(...) die gehandicapt is en een uitkering van 75 € krijgt en zijn grootvader die onder een hemodialyse behandeling leeft.

Vanwege deze omstandigheden had verzoeker het financieel moeilijk en keek hij uit naar een school van hogere kwaliteit.(stuk 2)

Bovendien wordt door de gemeente K.(...) bevestigd dat verzoeker zich meer zal ontwikkelen in het buitenland door een betere professionele vorming (stuk 3)

Verzoeker beweert dus niet dat er geen scholing voorhanden is, maar dat hij een betere vorming wenst gezien zijn capaciteiten;

DVZ leidt slechts af dat verzoeker weldegelijk onderwijs heeft genoten, maar laat ter zijde dat verzoeker streeft naar meer ontwikkeling en een betere professionele vorming;

Uit stuk 3 blijkt duidelijk dat verzoeker deze ontwikkeling en vorming niet in K.(...) kan verkrijgen.

In de observatienota wordt herhaald dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet werden aanvaard of bewezen;

DVZ heeft inderdaad een brede appreciatiebevoegdheid doch moet haar beslissing motiveren aan de hand van de elementen eigen aan de zaak;
DVZ motiveert niet waarom de ingeroepen elementen niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend;
DVZ beperkt zich tot de loutere vaststelling dat hij onderwijs heeft genoten in Kosovo;
Dit is een manifeste appreciatiefout vermits er niet uitgelegd wordt waarom verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend;
De financiële draagkracht, de handicap van zijn wettelijke vertegenwoordiger, de afwezigheid van scholen van hogere kwaliteit komen niet in aanmerking als buitengewone omstandigheid en verzoeker begrijpt niet waarom;
Verwerende partij gaat dan ook niet concreet in op het betoog van de verzoekende partij;
Er wordt niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom bovenvermelde elementen in concreto, in het voorliggende individuele geval niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, en dat aldus geen sprake is van een ware motivering;
Een gelijkaardige beslissing werd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 13.01.2016 (arrest nr. 159 769) (stuk 6);
Daarenboven beweert DVZ dat het niet duidelijk is of de vader van verzoeker geen één of andere steun zou kunnen genieten in Kosovo;
De verklaring van de vader in stuk 2 is nochtans duidelijk;
Zelfs al draagt zijn tante vanuit België bij, dan noch kan hij geen betere professionele vorming krijgen, vermits het niet beschikbaar is;
DVZ besluit dus dat verzoeker terug dient te keren en aldaar zijn school af te maken, terwijl hij ingeschreven is in huidig schooljaar (stuk 4);
Verzoeker dient ten minste het lopend schooljaar te beëindigen.
Verzoeker heeft sedert zijn aankomst in België heel veel inspanningen gedaan en spreekt nu vloeiend Nederlands;
Verzoeker is sinds 17.09.2014 ingeschreven op T.(...), school voor wetenschap en technologie, (...)
De leraars zijn heel tevreden van zijn resultaten en zijn integratie.
Zijn klasgenoten bevestigen dat eveneens (stuk 5);
Het onderwijs van deze school kan niet in zijn streek van herkomst worden gevonden.
DVZ bewijst bovendien niet dat een degelijke school daar bestaat, of toegankelijk zou worden voor verzoeker.
DVZ besluit louter dat er onderwijs is.
Een terugkeer in het land van oorsprong is bijgevolg onmogelijk.
Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing vermeldt men dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé en familielevens.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

“(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familielevens in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

“Le paragraphe 1er de l’art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l’y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d’application large, qui comprend notamment les rapports humains que l’individu est appelé à nouer avec autrui ; qu’il résulte que la partie adverse, en s’étant dispensé d’examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d’amitié qui pourraient justifier l’examen par la Belgique de la demande d’asile du requérant, n’a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l’espèce, et n’a pas motivé adéquatement sa décision. » (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

« L’art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d’établir et d’entretenir des relations avec d’autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l’épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

“Une mesure d’éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l’étranger au respect de sa vie privée” et que « une telle ingérence n’est permise que pour autant qu’elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Ten onrechte stelt DVZ in de observatienota dat er geen concrete elementen worden aangebracht die erop wijzen dat het privé leven van verzoekende partij dermate uitzonderlijk zou zijn, terwijl er in casu sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie en van een voldoende hechte relatie tussen verzoeker en zijn tante.

Verzoeker vormt een familiale cel met zijn tante en haar gezin. Hij is volledig ten hare laste;

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven. Men kan niet betwisten dat verzoeker en zijn tante samenwonen. Dit gegeven werd onderlijnt in de aanvraag. Men kan bijgevolg niet stellen dat er geen concreet element wordt aangebracht!

De onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid zijn in casu concrete elementen die de toepassing van artikel 8 EVRM verantwoorden;

Ten slotte heeft verzoeker sedert zijn aankomst in België zijn best gedaan om zich te integreren.

Verzoeker heeft zich dan ook goed geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Verzoeker is immers een harde werker en heeft snel goede resultaten behaald op school.

Verzoeker heeft veel vrienden hier.

Bovendien wordt hij hiervoor ten laste genomen door zijn tante, Mevrouw F.(...) G.(...) (meisjesnaam B.(...)), wonende te (...).

Mevrouw F.(...) G.(...) en haar echtgenoot werken allebei en zijn eigenaars van de woning gelegen te (...).

Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker hier met zijn tante leeft, privé-leven heeft ontwikkeld en al een hele vriendenkring heeft opgebouwd, schendt men artikel 8 van het EVRM.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

(...)”

Verzoeker verwijst in zijn synthesesmemorie naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde bijlagen: een ‘statement’ van de vader van verzoeker met vertaling (verzoekschrift, bijlage 2), een attest van de stad in Kosovo waar verzoeker is opgegroeid met vertaling (verzoekschrift, bijlage 3), een schoolattest en een getuigschrift (verzoekschrift, bijlagen 4) en een aantal brieven van vrienden (bijlagen 5). Bij zijn synthesesmemorie voegt verzoeker als bijlage nog een arrest van de Raad met nummer 159 769 van 13 januari 2016 (synthesesmemorie, bijlage 6).

4.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.5. Blijkens de gegevens van het administratief dossier voerde verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 23 december 2014 (zie punt 1.2.) het volgende aan wat de buitengewone omstandigheden betreft:

“(...)”

2.1. Buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een visum met toepassing van artikel 9 bis bijzonder moeilijk maakt.

Verzoeker is met de toestemming van zijn ouders op 12.09.2014 naar België gekomen om te studeren.

Hij wordt hiervoor ten laste genomen door zijn tante, Mevrouw F.(...) G.(...) (meisjesnaam B.(...)), wonende te (...) (stukken 3 en 6).

Mevrouw F.(...) G.(...) en haar echtgenoot werken allebei en zijn eigenaars van de woning gelegen te (...) (stukken 7 en 8).

Uit de geboorteaktes blijkt dat Mevrouw G.(...) zijn tante is (stukken 4 en 5).

Verzoeker heeft dus familie tot de derde graad die regelmatig in België verblijft.

Hij kan nochtans hetzelfde onderwijs niet genieten in Montenegro of in een aangrenzende streek.

Het Ministerie van Onderwijs van de Republiek Kosovo, waar verzoeker, gevestigd en schoolgaande is, bevestigt de beslissing van zijn ouders teneinde vooruitgang te boeken in zijn intellectuele capaciteiten (stuk 9).

Verzoeker is sinds 17.09.2014 ingeschreven op T.(...), school voor wetenschap en technologie, Katholiek Onderwijs (...), te (...) (stuk 10).

De leraars zijn heel tevreden van zijn resultaten en zijn integratie.

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn land van beroofd te worden van het onderwijs dat hij daar niet kan genieten.

Deze aanvraag kan per definitie enkel in België gebeuren.

In die omstandigheden hoeft het geen betoog dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde daar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen.

De huidige aanvraag is dan ook ontvankelijk.

(...)"

4.6. In het eerste middel van zijn synthesememorie levert verzoeker in wezen kritiek op de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij niet aantoont dat de scholing niet in zijn land van herkomst kan worden verkregen. Volgens verzoeker heeft hij niet beweerd dat de scholing niet voorhanden is maar wel dat hij een betere vorming nastreeft "(...) gezien zijn capaciteiten (...)." De gemachtigde van de staatssecretaris, zo oppert verzoeker, laat "(...) ter zijde dat verzoeker streeft naar meer ontwikkeling en een betere professionele vorming; (...)", en beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker onderwijs heeft genoten in Kosovo zonder aan te tonen dat "(...) een degelijke school daar bestaat, of toegankelijk zou worden voor verzoeker. (...)"

4.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker een opleiding volgde in een school waar wetenschap en technologie wordt onderwezen. Verzoeker voerde in zijn aanvraag aan dat hij "(...) hetzelfde onderwijs niet [kan] genieten in Montenegro of in een aangrenzende streek (...)" en dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest "(...) beroofd te worden van het onderwijs dat hij daar niet kan genieten. (...)". In zijn aanvraag had verzoeker nergens aangevoerd dat hij enkel op zoek zou zijn naar "meer ontwikkeling en een betere professionele vorming", zoals hij thans in zijn synthesememorie laat uitschijnen.

4.8. In weerwil van verzoekers beweringen blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ingaat op de elementen, zoals ze door verzoeker werden aangevoerd in zijn aanvraag: "(...) Betrokkene haalt aan dat hij alhier ingeschreven is op T.(...), school voor wetenschap en technologie te Vilvoorde. Het feit dat hij hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden (infra). Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene haalt aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land beroofd zal worden van het onderwijs dat hij daar niet kan genieten. Betrokkene verwijst in deze context naar een schrijven van het Ministerie van Onderwijs van de Republiek Kosovo. We dienen op te merken dat in dit schrijven letterlijk (overgenomen uit het vertaald document) staat dat: «on certifieque le pere F.(...) B.(...) selon la volonté de son enfant a décidé de transférer son fils A.(...) B.(...) a l'étranger pour continuer son éducation en Belgique, pour que son enfant avance et développe la capacité intellectuelle et scolaire et la formation générale pour être capable pour une vie indépendante. L'étudiant A.(...) B.(...) (...) suit les cours à l'école secondaire professionnelle 'F.(...) A.(...)' à K.(...) à la Xdixième classe sur le profil professionnel de Electrothecnique et la profession Technicien de l'informatique de 01.09.2014 jusqu'à 15.09.2014.» Hieruit blijkt dus duidelijk dat betrokkene wel degelijk onderwijs heeft kunnen genieten in Kosovo. Betrokkene specificeert niet waar hij voor september 2014 heeft schoolgelopen. Echter, het feit dat hij les in de tiende klas volgt toont aan dat hij ook daarvoor school gelopen heeft. De advocaat van betrokkene beweert verder nog dat betrokkene hetzelfde onderwijs niet zou kunnen genieten in Montenegro of in een aangrenzende streek. We dienen op te merken dat volgens het administratief dossier en op basis van de door betrokkene voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene woonachtig was te K.(...), Kosovo. De verwijzing naar Montenegro of een aangrenzende streek doet dan eigenlijk niet terzake. (...)"

4.9. Waar verzoeker verder aangeeft dat hij niet begrijpt waarom “(...) *De financiële draagkracht, de handicap van zijn wettelijke vertegenwoordiger, (...)*” niet in aanmerking komt als buitengewone omstandigheid, wijst de Raad er op dat er wat dit betreft in de bestreden beslissing als volgt te lezen staat: “(...) *Het feit dat de vader van betrokkene het financieel niet breed heeft kan tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het is de plicht van de vader van betrokkene om al het nodige te doen opdat zijn zoon zijn scholing in Kosovo kan verderzetten. Het is tevens niet duidelijk of de vader van betrokkene geen één of andere steun zou kunnen genieten in Kosovo, noch dat eventueel de tante vanuit België het gezin niet zou kunnen ondersteunen. Betrokkene toont dit niet aan. (...)*”. Verzoeker verwijst in zijn synthesesmemorie naar een arrest van de Raad, maar toont niet aan dat de feitelijke situatie in dit arrest overeenstemt met de zijne. Bovendien wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

4.10. Door in zijn middel te stellen dat de bij zijn aanvraag gevoegde verklaring van zijn vader “(...) *nochtans duidelijk (...)*” is, toont verzoeker niet aan dat de motieven uit de bestreden beslissing niet pertinent zouden zijn. Er wordt immers wel degelijk gemotiveerd waarom de socio-economische elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. De formele motiveringplicht verplicht de overheid er niet toe de motieven van haar motieven te veruitwendigen (RvS 5 mei 2003, nr. 118.960). Ook met betrekking tot verzoekers betoog dat, ook al zou zijn tante bijdragen voor zijn scholing, dit niks zou uithalen omdat er geen betere professionele vorming voorhanden is, brengt de Raad in herinnering dat het aan verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat er in zijn land van herkomst of verblijf geen professionele vorming voorhanden is.

4.11. Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris aangeeft dat hij dient terug te keren en hij minstens het lopende schooljaar dient te beëindigen, wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt maar enkel een antwoord vormt op verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf.

4.12. Betreffende de elementen van integratie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: “(...) *nl. dat hij alhier goed geïntegreerd zou zijn en dat zijn leerkrachten heel tevreden zouden zijn omtrent zijn resultaten – (...) betrekking [hebben] op de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld [worden] (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.(...)*”. Het enkele gegeven dat verzoeker het oneens is met dit standpunt van de verwerende partij betekent niet dat dit motief niet draagkrachtig zou zijn. Terloops merkt de Raad op dat het schoolattest, het getuigschrift en de brieven van vrienden, waar verzoeker naar verwijst, niet werden voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris waardoor deze hierover uiteraard niet kon motiveren, waarbij de Raad aanstipt dat het schoolattest werd afgegeven na het nemen van de bestreden beslissing, namelijk op 12 september 2016. De Raad kan met deze stukken evenmin rekening houden aangezien hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

4.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoeker in zijn tweede middel een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en spreekt over “(...) *de verwijdering van een persoon (...)*”, rechtspraak van de Raad van State aanhaalt aangaande deze verdragsbepaling en meent dat dit artikel *in casu* geschonden wordt, waarbij hij verwijst naar zijn familie in België, kan worden verwezen naar de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat “(h)et (...) *duidelijk (mag) zijn dat betrokkenes hele gezinsleven (vader, moeder, twee broers, grootvader en tante) zich in Kosovo afspeelt*”. Voor het overige wijst de Raad er

samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat niet uit het oog mag worden verloren dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt of gedwongen wordt het land te verlaten. De verwerende partij bevestigt dat verzoeker desgevallend de mogelijkheid heeft terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België en is van oordeel dat verzoeker niet kan voorhouden dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds die erin bestaan om in België bij te verblijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de onontvankelijkheidsbeslissing een ongeoorloofde inmenging zou uitmaken in zijn recht op privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

4.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN